

Vznik (původ)

O vzniku obvykle uvažujeme v tom smyslu, že se tážeme na minulost, tj. na to, co předcházelo: obratlovci vznikli z bezobratlých, mnohobuněčné organismy z jednobuněčných, život z neživého materiálu, atd. Zapomínáme však na to, že toto schéma předpokládá rozkládání nebo zjednodušování komplikovanějšího na jednodušší, jež však nechává stranou právě to nové, čím se ono složitější liší od jednoduššího. Uvažovat o vzniku tímto způsobem znamená soustředit se na to, co tu už bylo předtím a na co bylo možno navázat. Problémem je však skutečný vznik, tj. vznik toho, co tu ještě nebylo, tj. co bylo ještě ne-jsoucí, teprve mělo přijít a nastat. Ono „ještě-ne“ poukazuje nikoli na minulost, nýbrž na budoucnost. Nové věci se dějí tak, že nastávají, a nastávají tak, že nejprve ještě nejsou a pak se „vynořují“ (enervují) – ale z budoucnosti.

(Písek, 040328-1.)